

zsef, úgy Mader Béla sem igen volt még tanszékünkön. Nem tudom, hogy a tanszék vezetőjén kívül ismer-e még valakit közülünk, hogy kvalitásaink megítélésére ily könnyen vállalkozik. Sőt ha visszagondolok arra a felmérésre, amit a tíz év alatt nálunk végzett hallgatók körében végeztem, azok között sem talákoztam olyannal, aki az ő közvetlen környezetében dolgozna. (Annak is vannak előnyei, ha az ember nem ismerkedik meg bizonyos dolgokkal, mert a tények így nem zavarják meg a tisztánlátását.) Lehet, hogy csupán kósza hírekre alapozza a számunkra ugyancsak bizonytalan jövőt „biztosító” elképzeléseit?

Szelle Béla gondolataival teljesen egyetér-

tek. Világos, körülhatárolható, s nem utolsó sorban célravezető, megvalósítható elképzelések. Higgadtan mérlegel, elképzeléseit tömören fogalmazza meg, mégis lehetőséget adva a képző intézményeknek, hogy ezeken a „korlátokon” belül szabadon mozoghassanak, sajátos arculatot alakíthassanak ki.

Számtalan gondolat vetődött még fel bennem a *javaslatok* és a *lektori vélemények* alapján. Közülük több külön-külön is megérdemelne néhány oldalas fejtegetést, így azokkal nem foglalkozom. Felháborodásomat az váltotta ki, hogy még mindig vannak, akik a *másokról nélkülük* elvet vallják magukénak!

Vraukóné Lukács Ilona

FZO = igényes zenei gyűjtemény?

Érdeklődéssel olvastam a *Könyvtáros* hasábjain a zenei gyűjtemények tartalmi feltárásáról szóló cikkeket. Az 1990. januári számban *Gócza Gyuláné* és *Surján Miklós* teszi fel a kérdést: ETO vagy FZO? Ez egyben válasz is *Prejczer Paulának* a *Könyvtáros* 1989/8. számában a *Flexibilis Zenei Osztályozás* bevezetésével kapcsolatban megjelent írására is. Mint közművelődési könyvtárban dolgozó, teljes mértékben egyetértek *Prejczer Paula* véleményével, s ebben azt hiszem nem vagyok egyedül.

A zenei dokumentumok osztályozásának problémáiról már többször volt szó az MKE zenei szekciójának rendezvényein – sajnos eddig eredménytelenül. Azon vitatkozni, hogy az FZO vagy az ETO osztályozási rendszert alkalmazzák-e a könyvtárak – már késő. Mindegyik rendszernek vannak fogyatékoságai. Nem vitatva az FZO előnyeit, mégis az ETO-t kell védenem azon okból, hogy a könyvtárak túlnyomó többsége már az ETO alapján tárja fel állományát. Egy másik osztályozási rendszerre való áttérés – több ezres állomány esetén – képtelenség.

A *Könyvtári Figyelő* 1987/1. számában éppen *Gócza Gyuláné* elemzi részletesen A zeneművek tárgyi feltárása című cikkében a két osztályozási rendszert. Az FZO alkalmazhatóságát bizonyítva ajánlja, hogy e mellett döntsenek azok a könyvtárak, amelyek még választás előtt állnak. „Az már nehezen képzelhető el,

hogy azokban a könyvtárakban, ahol eddig ETO szerint osztályozták a zenei anyagot, átterjenek egy másik rendszerre, s egész anyagukat újra feltárják.” Ez így igaz. Ezért sajnálatos, hogy az OKT osztályozási szakbizottsága első lépésben az FZO korszerűsítésével foglalkozik, annak ellenére, hogy a könyvtárak többsége az ETO-t alkalmazza.

Az FZO továbbfejlesztésének fontosságához a *Könyvtáros* 1990/1. számában további magyarázatot kapunk: „Célunk az volt, hogy megmentsük a feledéstől ezt a kiváló... osztályozási rendszert. ...Tartozunk ezzel kiváló kollégánk *Pethes Iván* emlékének is.” E nemes szándék ellenére hasznosabb lett volna előbb az ETO „tökéletesítésével” foglalkozni. Így az ETO-t alkalmazó „hátrányos helyzetű” könyvtárakban továbbra is halmozódnak a gondok.

Végezetül: hogy mennyire tekinthetők szakkönyvtárnak a megyei könyvtárak zenei részlegei? Egyértelmű választ, úgy érzem, nem lehet adni. Ez elsősorban az állomány nagyságától, összetételétől, valamint a szolgáltatás színvonalától függ. A szakmai igényesség pedig nem csupán azzal mérettetik meg, hogy egy könyvtár az állományát FZO vagy ETO alapján tárja fel. Erre kiváló példa az FSZEK zenei gyűjteménye, amely ETO alapján szerkeszti szakcatalogusát.

Dr. Kisteleki Győzőné